

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 29. april 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
A-1/17	Anmodning om udtalelse vedr. ICS-investerings-domstolssystem fremsat af Kongeriget Belgien Spørgsmål: Er den samlede økonomi- og handelsaftale mellem Canada på den ene side og Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den anden side, der blev undertegnet i Bruxelles den 30. oktober 2016, med hensyn til kapitel 8 (»Investering«), afdeling F (»Bilæggelse af investeringstvister mellem investorer og stater«), forenelig med traktaterne, herunder de grundlæggende rettigheder?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Til orientering: Erhvervsstyrelsen Søfartsstyrelsen	Udtalelse	30.04.19
C-128/18	Dorobantu 1. Hvilke minimumskrav kan der i forbindelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre stilles til fængslingsforhold ud fra grundrettighedschartrets artikel 4? a. Findes der navnlig fra et EU-retligt synspunkt en »absolut« nedre grænse for cellestørrelse, hvorunder der altid vil foreligge et brud på grundrettighedschartrets artikel 4? i. Afhænger bestemmelsen af den individuelle celleandel af, om der er tale om en enecelle eller en fællescelle? ii. Skal det areal, der optages af møblement (seng, skab, osv.), trækkes fra ved beregningen af cellestørrelsen? iii. Hvilke bygningsmæssige forudsætninger er i givet fald relevante for, om fængslingsforholdene er i overensstemmelse med EU-retten? Hvilken betydning har i givet fald den direkte (eller kun indirekte) adgang fra fængselscellen til f.eks. toiletrum eller andre rum såvel som forsyningen med koldt og varmt vand, opvarmning, belysning, osv.? b. I hvilken grad spiller forskellige »afsoningsordninger«, navnlig forskellige tidsrum hvor cellerne er åbne og forskellige grader af bevægelsesfrihed i fængslet, en rolle for	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	30.04.19

	<p>vurderingen? c. Kan – således som afdelingen har gjort i sine afgørelser om udleveringens lovlighed – også retslige og organisatoriske forbedringer i den udstedende medlemsstat (indførelse af et ombudsmandssystem, etablering af domstole for straffuldbyrkelse, osv.) tages i betragtning? 2. Efter hvilke kriterier skal fængslingsforholdene vurderes i forhold til grundlæggende EU-rettigheeder? I hvilken grad har disse kriterier indflydelse på fortolkningen af begrebet »reel risiko« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens praksis i sagerne Aranyosi og Căldăraru? a. Har de judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten beføjelse til omfattende kontrol af fængslingsforholdene i den udstedende medlemsstat eller skal de begrænse sig til en »kontrol af åbenlyse forhold« (»Evidenzkontrol«)? b. For så vidt som Domstolen i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål måtte nå den konklusion, at der findes »absolutte« EU-retlige krav til fængslingsforholdene: Ville en manglende opfyldelse af disse minimumsbetingelser være »afvejningsresistent« i den forstand, at der dermed altid ville bestå en »reel risiko«, der ville gøre en udlevering ulovlig, eller kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten alligevel foretage en afvejning? Kan der herved tages hensyn til aspekter som opretholdelsen af den gensidige retshjælp på europæisk plan, den europæiske strafferetsplejes funktionsdygtighed eller princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse?</p>			
C-508/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er den offentlige anklager i Lübeck en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.04.19

	arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?			
C-509/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Er de kriterier, i henhold til hvilke det skal afgøres, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i rammeafgårelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, at 1) den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt og 2) anses for at forvalte retsplejen eller deltage i forvaltningen af retsplejen i dennes egen retsorden?</p> <p>2. I benægtende fald, hvilke kriterier skal den nationale ret da anvende ved afgørelsen af, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til rammeafgårelsens artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. For så vidt som kriterierne omfatter et krav om, at den offentlige anklager forvalter retsplejen eller deltager i forvaltningen af retsplejen, skal det så afgøres i overensstemmelse med den status, han har i sin egen retsorden, eller i overensstemmelse med bestemte objektive kriterier? Hvad er de objektive kriterier i givet fald?</p> <p>4. Er Republikken Litauens offentlige anklager en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i artikel 6, stk. 1, i rammeafgårelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.04.19
C-82/19 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgårelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgårelsens artikel 6, stk. 1?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.04.19

	5. Er anklagemyndigheden i Zwickau en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?			
C-70/18	<p>A e.a</p> <p>Sagen vedrører: 1a. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning om almindelig behandling og opbevaring af biometriske data om tredjelandstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register som omhandlet i artikel 2, litra a) og b), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281), idet denne nationale ordning ikke går videre end nødvendigt for at gennemføre det med ordningen tilstræbte lovlige formål om at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig? 1b. Har det herved nogen betydning, at varigheden af opbevaringen af de biometriske data er knyttet til varigheden af tredjelandstatsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold, herunder tyrkiske statsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold?</p> <p>2. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at en national ordning ikke udgør en begrænsning som omhandlet i disse bestemmelser, hvis virkningen af den nationale ordning for adgangen til beskæftigelse i disse bestemmelsers forstand er for usikker eller for indirekte til, at det kan antages, at denne adgang hindres?</p> <p>3a. Såfremt spørgsmål 2 besvares således, at en national ordning, hvorefter biometriske data vedrørende tredjelandstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register kan stilles til rådighed for tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge lovovertrædelser – af terror- eller ikke terrormæssig karakter – er en ny begrænsning, skal artikel 52, stk. 1, sammenholdt med artikel 7 og artikel 8, i Den Europiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en sådan national ordning?</p> <p>3b. Har det herved nogen betydning, at denne statsborger, da han anholdes på mistanke om en lovovertrædelse, har opholdsdokumentet med sine biometriske data på sig?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	02.05.19
C-674/17	<p>Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan det henset til ordlyden af habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra e), tillades, at der på grundlag af ansøgninger fra enkelte jægere udstedes regionalt begrænsede dispensationer til såkaldt bestandsplejende jagt? – Har det betydning for vurderingen af dette spørgsmål, at skønsudøvelsen i forbindelse med afgørelsen om dispensationerne retter sig efter en national bestandsplejeplan samt efter den i en bekendtgørelse fastsatte øvre grænse for antallet af nedlagte dyr, inden for hvilken der hvert år kan tildeles undtagelsestilladelser for medlemsstatens område? – Kan</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	08.05.19

	<p>der ved vurderingen tages hensyn til andre aspekter såsom målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse? 2. Kan tildeling af dispensationer til bestandsplejende jagt som omhandlet i det første spørgsmål begrundes med, at der for at forhindre krybskytteri ikke findes nogen anden brugbar løsning som omhandlet i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1? – Kan der i så fald tages hensyn til de praktiske vanskeligheder ved at kontrollere ulovligt krybskytteri? – Er målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse muligvis også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der findes en anden brugbar løsning? 3. Hvordan skal den i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, nævnte betingelse vedrørende den pågældende bestands bevaringsstatus vurderes i forbindelse med tildeling af regionalt begrænsede dispensationer? – Skal bevaringsstatus for en art vurderes både i relation til et bestemt område og i relation til hele medlemsstatens område eller i relation til et endnu større udbredelsesområde for den pågældende art? – Er det muligt, at de i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, fastsatte betingelser for at udstede en dispensation er opfyldt, selv om en arts bevaringsstatus ud fra en objektiv vurdering ikke kan anses for gunstig i direktivets forstand? – Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: I hvilken situation kan dette komme i betragtning?</p>			
C-138/18	<p>Estron (Forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1. Skal bestemmelse 2, litra a, til kapitel 90 i den kombinerede nomenklatur sammenholdt med de almindelige tarifieringsbestemmelser 1 og 6 forstås således, at "dele og tilbehør, der i sig selv er varer henhørende under en position i dette kapitel eller i kapitel 84, 85 eller 91 ", henviser til varer i de firecifrede positionstekster i disse kapitler, eller skal bestemmelsen forstås således, at den tillige henviser til underpositionsteksterne (de første seks cifre) i kapitel 84, 85, 90 og 91? 2. Skal connectorer som de i sagen omhandlede tariferes i KN-underposition 8544 42 90, i KN-underposition 9021 4000 eller i KN-underposition 9021 90 10? 3. Skal bestemmelse 1, litra m, til afsnit XVI fortolkes således, at hvis en vare henhører under kapitel 90, så kan den ikke tillige henhøre under kapitel 84 og 85?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)</p>	Dom	16.05.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-556/17	<p>Torubarov Skal artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de ungarske retter kan ændre administrative afgørelser, der er truffet af en myndighed med kompetence i asylsager, hvorved der gives afslag på</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet Udenrigsministeriet</p>	GA	30.04.19

	international beskyttelse, og at de ungarske retter kan tildele en sådan beskyttelse?			
C-620/17	<p>Hochtief Solutions Magyarországi Fióktelepe</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser (navnlig artikel 4, stk. 3, TEU og kravet om ensartet fortolkning), som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol, særligt i dommen afsagt i Köbler-sagen, fortolkes således, at en konstatering af, at en ret i en medlemsstat, hvis afgørelser ikke kan appelleres, er erstatningsansvarlig for en dom, der er i strid med EU-retten, alene kan støttes på national ret eller på de i national ret fastsatte kriterier, og i benægtende fald skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser, navnlig de af Den Europæiske Unions Domstol fastsatte tre kriterier i Köbler-dommen for at fastslå en »stats« ansvar, da fortolkes således, at opfyldelsen af betingelserne for en medlemsstats ansvar som følge af denne stats domstoles tilsidesættelse af EUretten skal vurderes i henhold til national ret?</p> <p>2) Skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser (navnlig artikel 4, stk. 3, TEU og kravet om ensartet fortolkning), særligt i dommene afsagt af Den Europæiske Unions Domstol vedrørende medlemsstatens ansvar i bl.a. sagerne Francovich, Brasserie du pêcheur og Köbler, fortolkes således, at retskraften af domme, som er i strid med EU-retten, og som er afsagt af en ret i medlemsstat, hvis afgørelser ikke kan appelleres, udelukker, at det fastslås, at medlemsstaten er erstatningsansvarlig?</p> <p>3) Henset til direktiv 89/665/EØF, som ændret ved direktiv 2007/66/EØF, og til direktiv 92/13/EØF ønskes det oplyst, om fremgangsmåderne ved klager vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter, der overstiger de EU-retlige tærskelværdier, og domstolsprøvelsen af den administrative afgørelse, der er truffet i denne sag, er relevante med henblik på EU-retten, og i bekræftende fald om EU-retten og Den Europæiske Unions Domstols praksis (bl.a. dommene afsagt i sagerne Kühne & Heitz, Kapferer og navnlig i sagen Impresa Pizzarotti) angående behovet for som ekstraordinært søgsmål at tillade fornyet prøvelse, der udledes af national ret vedrørende domstolsprøvelse af den administrative afgørelse, som er truffet i den pågældende klagesag i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, er relevante?</p> <p>4) Skal direktiverne vedrørende klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter (dvs. direktiv 89/665/EØF, som ændret ved direktiv 2007/66/EF, og direktiv 92/13/EØF) fortolkes således, at en national lovgivning, hvorefter de nationale retter, der påkender hovedsagen, kan undlade at tage hensyn til en omstændighed, der skal undersøges i henhold til en dom fra Den Europæiske Unions Domstol – afsagt som led i en præjudiciel forelæggelse inden for rammerne af en klageprocedure i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter – er i overensstemmelse med disse direktiver, når denne omstændighed ikke tages i betragtning af de nationale retsinstanser, som skal træffe afgørelse i en sag, der er anlagt med påstand om fornyet prøvelse, som er anlagt til prøvelse af den i hovedsagen vedtagne afgørelse?</p> <p>5) Skal Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende</p>	Udenrigsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	30.04.19

	<p>anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, navnlig dets artikel 1, stk. 1 og 3, og Rådets direktiv 92/13/EØF af [25.] februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, navnlig dets artikel 1 og 2 – navnlig henset til dommene afsagt i sagerne Willy Kempter, Pannon GSM og VB Pénzügyi Lízing, samt i sagerne Kühne & Heitz, Kapferer og Impresa Pizzarotti – fortolkes således, at det er i overensstemmelse med disse direktiver, kravet om effektiv domstolsbeskyttelse, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, at en national lovgivning henholdsvis anvendelsen heraf, hvorefter den ret, der påkender en sag – på trods af, at en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse, inden der afsiges dom i sagen i anden instans, fastlægger en relevant fortolkning af de EU-retlige bestemmelser – afviser sagen som følge af forældelse og efter, at den ret, der påkender en påstand om fornyet prøvelse har fundet, at denne skal afvises?</p> <p>6) Såfremt et søgsmål med påstand om fornyet prøvelse med henblik på at genskabe den forfatningsmæssige forenelighed i medfør af en ny afgørelse fra forfatningsdomstolen skal tillades i henhold til national ret, ønskes oplyst, om ikke fornyet prøvelse bør tillades i henhold til ækvivalensprincippet og det i Transportes Urbanos-dommen fastsatte princip, når der i hovedsagen som følge af de i national ret fastsatte procesfrister ikke kunne tages hensyn til en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol?</p>			
C-390/18	<p>AIRBNB Ireland</p> <p>Er ydelserne, der leveres i Frankrig af selskabet Airbnb Ireland UC via en elektronisk platform, som befinder sig i Irland, omfattet af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, der er fastsat i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000? Kan de restriktive regler vedrørende udøvelsen af erhvervet som ejendomsmægler i Frankrig, som er fastsat i lov nr. 70-9 af 2. januar 1970 om formidlingsvirksomhed vedrørende fast ejendom, den såkaldte Hoguet-lov, gøres gældende over for selskabet Airbnb Ireland UC?</p>	Forbrugerombudsmanden Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	30.04.19
C-598/17	<p>A-Fonds</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en udvidelse af rækkevidden af en eksisterende skatteordning, som følge af at en skattepligtig med føje har påberåbt sig retten til frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 56 TEF (nu artikel 63 TEUF), forstås som en ny støtteforanstaltning, der ændrer en eksisterende støtte? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, er den nationale rets udøvelse af opgaven i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF til hinder for, at den skattepligtige tildeles en skattefordel, som den skattepligtige gør krav på i henhold til artikel 56 TEF (nu artikel 63 TEUF), eller skal Kommissionen underrettes om en påtænkt retsafgørelse om tildeling af denne fordel, eller skal den nationale ret foretage eller træffe nogen anden handling eller foranstaltning i betragtning af den tilsynsopgave, den har fået tildelt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF?</p>	Skatteministeriet	Dom	02.05.19

C-614/17	<p>Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal antydningen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse, jf. artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, nødvendigvis forekomme ved anvendelsen af betegnelser, der har en grafisk, fonetisk eller begrebsmæssig lighed med den beskyttede oprindelsesbetegnelse, eller kan den forekomme ved anvendelse af figurtegn, der antyder oprindelsesbetegnelsen? 2) Såfremt der er tale om en beskyttet oprindelsesbetegnelse af geografisk art [artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 510/2006], og den vedrører produkter af samme eller lignende art, kan da anvendelsen af tegn, der antyder den region, hvormed denne beskyttede oprindelsesbetegnelse er forbundet, anses for at være en antydning af selve den beskyttede oprindelsesbetegnelse i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, som er ulovlig også i tilfælde, hvor den, der anvender disse tegn, er en producent, der er hjemmehørende i den region, hvormed den beskyttede oprindelsesbetegnelse er forbundet, men hvis produkter ikke er omfattet af denne oprindelsesbetegnelse, fordi de ikke opfylder de krav, der kræves efter varespecifikationen, og som ikke vedrører den geografiske oprindelse? 3) Skal begrebet almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger, hvis opfattelse den nationale ret skal tage i betragtning for at afgøre, om der foreligger en »antydning« som fastsat i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, forstås som en henvisning til en europæisk forbruger, eller kan det udelukkende henvise til forbrugeren i den medlemsstat, hvor det produkt, der giver anledning til antydning af den beskyttede geografiske betegnelse, fremstilles, eller hvormed den beskyttede oprindelsesbetegnelse er forbundet geografisk, og hvor produktet konsumeres i overvejende grad?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Fødevarestyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	02.05.19
C-683/17	<p>Cofemel</p> <p>1) Er Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af artikel 2, [litra] a), i direktiv 2001/29/EF til hinder for en national retsforordning – i det foreliggende tilfælde bestemmelsen i artikel 2, stk. 1, [nr.] i), i Código de Direitos de Autor e Direitos Conexos (CDADC) – hvorefter der ydes ophavsretlig beskyttelse til de brugskunstværker, industrielle mønstre eller designværker, som ud over deres funktionsmæssige formål frembringer en særegen og karakteristisk visuel effekt set ud fra en æstetisk synsvinkel, idet deres originalitet udgør det grundlæggende kriterium for ydelsen af beskyttelse på det ophavsretlige område? 2) Er Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af artikel 2, [litra] a), i direktiv 2001/29/EF til hinder for en national retsforordning – i det foreliggende tilfælde bestemmelsen i artikel 2, stk. 1, [nr.] i), i CDADC –hvorefter der ydes ophavsretlig beskyttelse til brugskunstværker, industrielle mønstre eller designværker, såfremt de, på baggrund af en særlig krævende bedømmelse med hensyn til deres kunstneriske træk, og under hensyntagen til den dominerende opfattelse i de kulturelle og institutionelle kredse, kan kvalificeres som »kunstnerisk frembringelse« eller »kunstværk«?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	02.05.19

C-28/18	Verein für Konsumenteninformation Skal artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (herefter »SEPA-forordningen«) fortolkes således, at betalingsmodtageren forbydes at gøre betaling ved direkte debiteringsordning afhængig af, at betaleren har bopæl i den medlemsstat, hvor også betalingsmodtageren har sin bopæl eller sit hjemsted, når betaling også tillades på anden måde, f.eks. med kreditkort?	Finanstilsynet	GA	02.05.19
C-98/18	T. Boer & Zonen Skal bestemmelsen i bilag III, afsnit I, kapitel VII, nr. 1) og 3), i forordning nr. 853/2004 fortolkes således, at nedkølingen af kødet skal ske i selve slagteriet, således at lastning af kødet i en kølevogn først må påbegyndes, når kødet har nået en temperatur på højst 7°C, eller kan nedkølingen af kødet også ske i kølevognen, så længe denne ikke forlader slagteriets område?	Miljø- og Fødevareministeriet Fødevarestyrelsen	Dom	02.05.19
C-250/18	Europa-Kommissionen mod Republikken Kroatien Påstande: — Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/98, (1) idet den ikke har angivet, at det fyldstof i form af sten, som er deponeret på affaldsdepotet i Biljane Donje, er affald og ikke et biprodukt, og at det skal behandles som affald. — Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/98, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at håndteringen af affald i Biljane Donje udføres uden at bringe menneskets sundhed i fare og uden at skade miljøet. — Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 1, i direktiv 2008/98, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indehaveren af det affald, der deponeres på affaldsdepotet i Biljane Donje, selv udfører affaldsbehandlingen eller foranstalter den foretaget af en forhandler, et anlæg eller en virksomhed, der udfører affaldsbehandling, eller overdraget til en privat eller offentlig affaldsindsamler. — Republikken Kroatien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	02.05.19
C-265/18	Jarmuškiē Skal artikel 282-292 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at under omstændigheder, som de i hovedsagen omhandlede, hvor to varer leveres ved den samme transaktion, men hvor den årlige omsætningsgrænse (aktivitetsniveauet), fastsat i artikel 287 i direktiv 2006/112/EF (og i den tilsvarende bestemmelse i national lovgivning), alene overstiges som følge af leveringen af en enkelt af disse varer, er den afgiftspligtige person (leverandøren) da forpligtet til bl.a. at beregne og svare moms (1) af transaktionens samlede beløb (værdien af leveringen af begge varer) eller (2) alene af den del af transaktionen, hvorved den nævnte grænse (aktivitetsniveauet) overstiges (værdien af leveringen af en af varerne)?	Skatteministeriet	Dom	02.05.19

C-268/18	<p>Onlineshop</p> <p>1) Skal den kombinerede nomenklatur, der er indeholdt i Bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1821 af 6. oktober 2016, fortolkes således, at apparater som de GPSnavigeringssystemer PNI S 506, der udgør tvistens genstand, skal tilføres i KNunderposition 8526 91, underposition 8526 91 20, eller i KN-position 8528, underposition 8528 59 00? 2) Er de versioner af den kombinerede nomenklatur, der successivt følger af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 698/2012 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 459/2014[4], relevante med henblik på fastsættelse af den korrekte tilførelse af apparater som de navigeringssystemer, der udgør tvistens genstand, således at de kan anvendes analogt på produkter, som ligner det omhandlede navigeringssystem, og kan analog anvendelse af disse bestemmelser understøtte den af toldmyndigheden anlagte fortolkning af [den kombinerede nomenklatur]?</p>	Toldstyrelsen	Dom	02.05.19
C-294/18	<p>Oulun Sähkömyynti</p> <p>Sagen vedrører en rabat, som en elleverandør giver forbrugere og andre slutkunder på grundgebyret, når disse, hvad fakturering angår, har valgt at modtage elektronisk faktura. Retssagen drejer sig særligt om, hvorvidt en sådan rabat på grundgebyret medfører, at slutkunder, som har valgt en anden faktureringsmåde end elektronisk faktura, ikke modtager deres fakturaer gratis, således som det kræves i artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF.:</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende spørgsmål: 1. Skal artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF fortolkes således, at det forhold, at der ydes en rabat på et elgrundgebyr på basis af en faktureringsmåde, som slutkunden har valgt, betyder, at faktura og faktureringsoplysninger ikke blev fremsendt gratis til slutkunder, som ikke har fået rabatten? 2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende og det kan være lovligt at yde den ovenfor nævnte rabat: Følger der af direktiv 2012/27/EU ved en vurdering af, om rabatten er lovlig, yderligere særlige betingelser, som der skal tages højde for, som f.eks. om rabatten svarer til den omkostningsbesparelse, der er opnået med den valgte faktureringsmåde, om rabatten vedrører antallet af faktureringer, eller om rabatten kan henføres til den slutkunde-gruppe, som afstedkommer omkostningsbesparelsen med deres valg af faktureringsmåde? 3. Såfremt ydelse af den rabat, som er nævnt i det første præjudicielle spørgsmål, betyder, at der i strid med artikel 11, stk. 1, i direktiv 2012/27/EU er opkrævet gebyrer hos andre slutkunder end dem, som har valgt den specielle faktureringsmåde: Følger der da af EU-retten særlige krav, som der skal tages hensyn til ved afgørelsen om tilbagebetaling af gebyrerne?</p>	Energistyrelsen	Dom	02.05.19

C-309/18	<p>Lavorgna</p> <p>Er de fællesskabsretlige principper, herunder princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet samt princippet om frie varebevægelser, princippet om etableringsfrihed og princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, som omhandlet i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), samt de heraf afledte principper, såsom ligebehandlingsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling, princippet om gensidig anerkendelse, proportionalitetsprincippet og gennemsigtighedsprincippet, som er omhandlet i direktiv 2014/24/EU, til hinder for anvendelsen af en national lovgivning som den italienske, der følger af artikel 95, stk. 10, sammenholdt med artikel 83, stk. 9, i lovdekret nr. 50/2016, hvorefter manglende særskilt oplysning af arbejdskraftomkostningerne i det økonomiske bud i en udbudsprocedure for tildeling af offentlige kontrakter under alle omstændigheder medfører udelukkelse af tilbudsgiveren, uden at tilbudsgiveren indrømmes muligheden for supplerende eller uddybning af forelagte bevisligheder, også i tilfælde, hvor pligten til særskilt oplysning ikke er blevet specificeret i udbudsmaterialet, selv om budet ud fra et indholdsmæssigt synspunkt opfylder minimumsomkostningerne til arbejdskraften, i øvrigt i overensstemmelse med en til dette formål afgivet erklæring fra tilbudsgiveren?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.05.19
C-285/18	<p>Irgita</p> <p>Sagen vedrører: 1. Falder in-house aftalen under de givne omstændigheder i den foreliggende sag inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18 eller for direktiv 2014/24, når procedurerne for indgåelsen af den omtvistede in-house aftale, bl.a. de administrative procedurer, blev indledt på et tidspunkt, hvor direktiv 2004/18 fortsat var gældende, men selve kontrakten blev indgået den 19. maj 2016, hvor direktiv 2004/18 ikke længere var gældende? 2. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18: a) Skal direktivets artikel 1, stk. 2, litra a) (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house aftale« falder inden for EUrettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaternes nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, dvs., at begrebet en »in-house aftale« enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 3. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2014/24: a) Skal bestemmelserne i direktivets artikel 1,</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Energistyrelsen	GA	07.05.19

	<p>stk. 4, og artikel 12 samt bestemmelserne i chartrets artikel 36, enten samlet eller hver for sig (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl. (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house aftale« falder inden for EU-rettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaters nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, det vil sige, at begrebet en »in-house aftale« enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2014/24 så fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 4. Uanset hvilket af direktiverne den omtvistede in-house aftale er dækket af, skal principperne om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling af leverandører, der er part i offentlige indkøbskontrakter, og gennemsigtighed (artikel 2 i direktiv 2004/18 og artikel 18 i direktiv 2014/24), det generelle forbud mod forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet (artikel 18 TEFU), etableringsretten (artikel 49 TEFU), friheden til udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEFU), muligheden for at indrømme eksklusive rettigheder (artikel 106 TEFU) samt Domstolens praksis (dom i Teckal-sagen, ANAV-sagen, Seasagen, Undis Servizi-sagen og i andre sager) da forstås og fortolkes således, at en in-house aftale, der indgås mellem en ordregivende myndighed og en enhed, der er juridisk adskilt fra denne ordregivende myndighed, hvis den ordregivende myndighed udøver en kontrol over denne enhed svarende til den kontrol, som den fører med sine egne tjenestegrene, og denne enheds aktiviteter primært består i aktiviteter udøvet til fordel for den ordregivende myndighed, i sig selv er lovlig, herunder ikke krænker økonomiske aktørers ret til loyal konkurrence, ikke forskelsbehandler disse andre aktører, og at den kontrollerede enhed, der indgår in-house aftalen, ikke indrømmes fordele?</p>			
T-49/17	<p>Spanien mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/2018 af 15. november 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne, herunder Kongeriget Spanien, har afholdt inden for rammerne af EGFL og ELFUL, annulleres, for så vidt som den: i . hvad angår den selvstyrende region Andalusien udelukker i 356 144,90 EUR fra EU-finansiering i forhold til EGFL (regnskabsåret 2012), 2. hvad angår den selvstyrende region Catalonien udelukker 2 191 585 EUR fra EU-finansiering i forhold til EGFL (regnskabsårene 2009-2012), og 3. hvad angår den selvstyrende region Castilla y León udelukker 9 638 473,73 EUR fra EU-finansiering i forhold til EFGL, og 433 138,10 EUR i forhold til ELFUL (regnskabsårene 2012 og 2013). 4. Det samlede</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	07.05.19

	beløb, der er genstand for dette annullations søgsmål, udgør 13 619 341, 73 EUR. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-239/17	Tyskland mod Kommissionen Påstande: — Artikel 1 i og bilaget til Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/264 af 14. februar 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres for så vidt som udbetalinger på i alt 1 964 861,71 EUR, som Forbundsrepublikken Tysklands betalingsorgan Hauptzollamt Hamburg-Jonas har afholdt inden for rammerne af EGFL, udelukkes fra EU-finansiering. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	07.05.19
C-24/17	Österreichischer Gewerkschaftsbund 1.1. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved en (med hensyn til medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år) aldersdiskriminerende lønordning erstattes med en ny lønordning, men overførslen af de allerede ansatte til den nye lønordning sker ved, at den nye lønordning sættes i kraft med tilbagevirkende kraft fra stamlovens ikrafttrædelse, men den første indplacering i den nye lønordning retter sig efter den faktisk udbetalte løn i henhold til den gamle lønordning for en bestemt overførselsmåned (februar 2015), således at den hidtidige aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsat har effekt? 1.2. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende: Skal EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78/EF, fortolkes således, at allerede ansatte, som i den gamle lønordning blev diskrimineret med hensyn til medregningen af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år, skal have en økonomisk kompensation, hvis denne aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsætter også efter overførslen til den nye lønordning? 1.3. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig chartrets artikel 47, fortolkes således, at den heri forankrede grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse er til hinder for en national ordning, hvorefter den gamle diskriminerende lønordning ikke længere skal finde anvendelse i verserende og fremtidige sager, og overførslen af allerede ansattes løn til den nye lønordning alene retter sig efter den beregnede eller udbetalte løn for overførselsmåned? 2. Skal EU-retten, navnlig artikel 45 TEUF, artikel 7, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen og chartrets artikel 20 f., fortolkes således, at den er til hinder for en ordning, hvorefter tidligere tjenesteperioder for en kontraktansat – i et ansættelsesforhold hos en regional eller kommunal enhed i en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, Republikken Tyrkiet eller Det Schweiziske Forbund, hos en EU-enhed eller hos en mellemstatslig enhed, som Østrig er tilsluttet, og lignende kan medregnes fuldt ud, – i et ansættelsesforhold hos en anden	Justitsministeriet	Dom	08.05.19

	arbejdsgiver kun kan medregnes ved udøvelse af en relevant erhvervsaktivitet eller en relevant forvaltningspraktik med op til i alt højst ti år?			
C-494/17	<p>Rossato</p> <p>– Skal § 5, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af bestemmelserne i artikel 1, stk. 95, 131 og 132, i den italienske stats lov nr. 107/2015, som fastsætter stabilisering af ansættelsesforholdene for tidsbegrænset ansatte lærere med hensyn til fremtiden, uden tilbagevirkende kraft og uden erstatning for tab, i deres egenskab af foranstaltninger, der er forholdsmæssige, tilstrækkeligt effektive og afskrækkende, således at det sikres, at rammeaftalens regler har fuld gennemslagskraft, og der samtidig hindrer tilsidesættelse af rammeaftalen som følge af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter med hensyn til tiden inden den periode, som omfattes af disse reglers virkninger?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	08.05.19
C-580/17	<p>Järvelaev</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det i forbindelse med inddrivelsen af en projektstøtte, der er bevilget inden for rammerne af en Leader-foranstaltning, med hensyn til kravet om operationens varighed artikel 72 i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 eller artikel 71, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 der finder anvendelse, når støtten blev bevilget den 6. september 2011, den sidste rate blev udbetalt den 19. november 2013, overtrædelsen blev fastslået den 4. december 2014, og anmodningen om tilbagebetaling blev udstedt den 27. januar 2015? Er grundlaget for inddrivelsen under disse omstændigheder artikel 33, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 eller artikel 56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013? 2) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1698/2005 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning, udlejes af en sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil modtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en væsentlig ændring som omhandlet i artikel 72, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1698/2005, der berører operationens art eller gennemførelsesbetingelser eller giver en virksomhed en uberettiget fordel? Skal en medlemsstats betalingsorgan fastslå, hvori fordelene konkret består, for at betingelsen om en uberettiget fordel er opfyldt? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Kan den uberettigede fordel bestå i, at den faktiske bruger af investeringsobjektet ikke var blevet tildelt støtten, såfremt denne selv havde indgivet en ansøgning med samme indhold? 2a) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1303/2013 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning af en sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, udlejes til en anden</p>	Energistyrelsen	Dom	08.05.19

	<p>sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden på samme måde som den, hvortil modtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en væsentlig ændring, der berører operationens art, mål eller gennemførelsesvilkår, som omhandlet i artikel 71, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1303/2013, som ville føre til underminering af operationens oprindelige mål? 3) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1698/2005 finder anvendelse: Skal udlejningen af et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leaderforanstaltning af modtageren til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil støttemodtageren blev ydet støtten, anses for en væsentlig ændring som omhandlet i artikel 72, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1698/2005, der enten skyldes en ændring af de ejendomsretlige forhold i forbindelse med en infrastruktur eller ophør med eller flytning af en produktionsaktivitet, når man i denne forbindelse tager hensyn til, at ejendomsretten til sejlbåden er forblevet uændret, men at støttemodtageren ikke længere har direkte, men kun indirekte råderet over sejlbåden og opnår lejeindtægter i stedet for indtægter fra levering af den i ansøgningen beskrevne tjenesteydelse? 3a) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1303/2013 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning af sammenslutningen, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, udlejes til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil støttemodtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en ændring i ejendomsretten til et infrastrukturelement, som giver en virksomhed en uretmæssig fordel, som omhandlet i artikel 71, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1303/2013, når man i denne forbindelse tager hensyn til, at der ikke er sket ændringer i ejendomsretten til sejlbåden, men at modtageren ikke længere har direkte, men kun indirekte råderet over sejlbåden og opnår lejeindtægter i stedet for indtægter fra levering af den i ansøgningen beskrevne tjenesteydelse? Skal en medlemsstats betalingsorgan fastslå, hvori fordelene konkret består, for at betingelsen om en uretmæssig fordel er opfyldt? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Kan den uretmæssige fordel bestå i, at den faktiske bruger af investeringsobjektet ikke var blevet tildelt støtten, såfremt denne selv havde indgivet en ansøgning med samme indhold. [...]</p>			
C-631/17	<p>Inspecteur van de Belastingdienst Sagen vedrører: »Hvilken medlemsstats lovgivning henviser forordning nr. 883/2004 til, når det drejer sig om en person, der (a) bor i Letland, (b) er lettisk statsborger, (c) er ansat hos en arbejdsgiver med hjemsted i Nederlandene, (d) arbejder som sømand, (e) udfører sit arbejde om bord på et skib, som sejler under Bahamas flag, og (f) udøver dette arbejde uden for Den Europæiske Unions område?«</p>	Skatteministeriet Beskæftigelsesministeriet Søfartsstyrelsen	Dom	08.05.19
C-53/18	<p>Mastromartino »Omfattes virksomheden som tilknyttet agent (tied agent) af harmoniseringen ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv</p>	Finanstilsynet	Dom	08.05.19

	<p>2004/39/EF af 21. april 2004, og med hensyn til hvilke aspekter? Er en national lovgivning, som den der følger af artikel 55, stk. 2, i lovdekret nr. 58 af 24. februar 1998 (den konsoliderede lovtekst vedrørende bestemmelserne om finansiel formidling i medfør af artikel 8 og 21 i lov nr. 52 af 6.2.1996), med senere ændringer, samt af artikel 111, stk. 2, i beslutning fra Commissione Nazionale per le Società e la Borsa – Consob nr. 16190 af 29. oktober 2007 (forordning med bestemmelser til gennemførelse af lovdekret nr. 58 af 24.2.1998 om formidlere), til hinder for den korrekte anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004, især direktivets artikel 8, 23 og 51, samt de i traktaterne fastlagte principper og bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling, proportionalitet, fri udveksling af tjenesteydelser og fri etableringsret, såfremt den omhandlede lovgivning a) tillader, at der »skønsmæssigt« kan fastsættes et forbud mod udøvelsen af virksomheden som »tilknyttet agent« (rådgiver med autorisation til dørsalg – tidligere finansiel mægler) som følge af omstændigheder, der dels ikke indebærer, at kravene om godt omdømme, såsom det er defineret i den nationale retsorden, ikke længere er opfyldt, dels samtidig ikke vedrører overholdelsen af bestemmelser til gennemførelse af direktivet, b) tillader, at der »skønsmæssigt« kan fastsættes et forbud i op til et år mod udøvelsen af virksomheden som »tilknyttet agent« (rådgiver med autorisation til dørsalg – tidligere finansiel [org. s. 13] mægler) i en procedure med henblik på at undgå »strepitus« som følge af tiltale i en straffesag, hvis varighed almindeligvis er meget længere end et år?»</p>			
<p>Forenede sager C-105/18 - C-113/18</p>	<p>UNESA m.fl.</p> <p>»1) Skal det miljøretlige princip om, at »forureneren betaler«, der er omhandlet i artikel 191, stk. 2, TEUF, og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000, som fastsætter princippet om dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder og foreskriver en passende økonomisk analyse af vand anvendelsen, fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion som det i hovedsagen omtvistede, som hverken tilskynder til en effektiv vand anvendelse eller fastlægger ordninger med henblik på bevarelse og beskyttelse af de offentlige vandressourcer, og hvis kvantificering på ingen måde er knyttet til kapaciteten til at forårsage skade på de offentlige vandressourcer, idet gebyret udelukkende har fokus på muligheden for at skabe indtægter fra producenterne? 2) Er en afgift som det i hovedsagen omhandlede vandgebyr, som udelukkende berører vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, og ikke producenter, der er indehavere af koncessioner i regionsinternt vandløbsopland, samt producenter, der anvender vandkraftteknologi, og ikke producenter, der anvender andre former for teknologi, forenelig med princippet om ikkeforskelsbehandling af de aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk.1, i direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet? 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland,</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>08.05.19</p>

	udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?			
C-161/18	<p>Villar Láiz</p> <p>a) I henhold til spansk ret skal der med henblik på beregning af alderspensionen på det beregningsgrundlag, som beregnes på grundlag af lønnen i de sidste år, anvendes en procentsats, der fastsættes i forhold til antallet af år med bidragspligt gennem hele arbejdslivet. Skal en bestemmelse i national ret som den, der fremgår af artikel 247.a og 248.3 i Ley General de la Seguridad Social (den almindelige lov om social sikring), som nedsætter antallet af år, der i tilfælde med deltidsansættelse kan medregnes med henblik på anvendelse af procentsatsen, anses for at være uforenelig med artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7? Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7, at antallet af år med bidragspligt, der tages i betragtning med henblik på at fastsætte den procentsats, der skal gælde for beregningen af alderspensionen, bestemmes på samme måde for fuldtidsansatte og for deltidsansatte? b) Er en bestemmelse i national ret som den i denne sag omtvistede ligeledes i strid med artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, således at den nationale domstol er forpligtet til at sikre chartrets fulde virkning og undlade at anvende de omtvistede lovbestemmelser i national ret uden at anmode om eller afvente, at lovgiver først ophæver dem, eller at enhver anden forfatningsmæssig procedure gennemføres?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	08.05.19
C-230/18	<p>PI</p> <p>1. Skal [...] artikel 15, stk. 2, [i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder], hvorefter enhver unionsborger har frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – således som det er tilfældet med § 19, stk. 3, i Tiroler Landespolizeigesetz, LGBl. nr. 60/1976, senest ændret ved lov LGBl. nr. 56/2017 – giver mulighed for, at en myndighedsorganer også uden forudgående myndighedsbehandling kan iværksætte foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb på stedet, herunder navnlig lukning af en virksomhed, uden at sådanne foranstaltninger er af rent foreløbig karakter? 2. Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 41 og 52, ud fra synspunktet om processuel ligestilling og synspunktet om effektive retsmidler fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – som fastsat i § 19, stk. 3 og 4, i Tiroler Landespolizeigesetz – hjemler konkrete foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb, herunder navnlig lukning af virksomheder, uden dokumentation og uden bekræftelse over for en berørt person? 3. Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 41 og 52, ud fra synspunktet om processuel ligestilling fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – som fastsat i § 19, stk. 3 og 4, i Tiroler Landespolizeigesetz – til ophævelse af konkrete foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb, som er iværksat uden myndighedsprocedure, herunder navnlig lukning af virksomheder, af den person, der er berørt af denne konkrete foranstaltning, kræver en begrundet</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19

	<p>begæring om ophævelse af denne lukning? 4. Skal chartrets artikel 47, sammenholdt med chartrets artikel 52, henset til effektive retsmidler fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der som § 19, stk. 4, i Tiroler Landespolizeigesetz i forbindelse med en konkret tvangsforanstaltning i form af en virksomhedslukning kun hjemler en begrænset ret til at begære en sådan ophævet, der er undergivet visse betingelser?</p>			
C-486/18	<p>Praxair MRC</p> <p>1) Skal § 2, stk. 4 et 6, i rammeaftalen om forældreorlov, som findes i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, fortolkes således, at den er til hinder for, at der vedrørende en lønmodtager, der på tidspunktet for sin afskedigelse holder forældreorlov på nedsat tid, anvendes en bestemmelse i national ret såsom § L. 3123-13 i code du travail, der var gældende på det relevante tidspunkt, hvorefter »[f]ratrædelsesgodtgørelse og godtgørelse ved pensionering til en lønmodtager, der har været både fuldtids- og deltidsansat i den samme virksomhed, beregnes i forhold til de beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt i henhold til disse to ansættelsesformer, siden den pågældende blev ansat i virksomheden«?</p> <p>2) Skal § 2, stk. 4 og 6, i rammeaftalen om forældreorlov i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, fortolkes således, at den er til hinder for, at der vedrørende en lønmodtager, der på tidspunktet for sin afskedigelse holder forældreorlov på nedsat tid, anvendes en bestemmelse i national ret såsom § R. 1233-32 i code du travail, hvorefter en arbejdstager under omskolingsorlov, der overstiger varslingsperioden, modtager en månedsløn, som betales af arbejdsgiveren, og som udgør mindst 65% af lønmodtagerens gennemsnitlige månedlige bruttoløn, med fradrag af de i § L. 54229 omhandlede bidrag, i de sidste 12 måneder forud for meddelelsen af afskedigelsen?</p> <p>3) Såfremt spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende: Skal artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelser i national ret såsom § L. 3123-13 i code du travail, der var gældende på det relevante tidspunkt, og samme lovs § R. 1233-32, for så vidt som et væsentligt højere antal kvinder end mænd vælger at gøre brug af forældreorlov på nedsat tid, og for så vidt som den indirekte forskelsbehandling, der følger heraf hvad angår oppebærelse af en fratrædelsesgodtgørelse og en ydelse under omskolingsorlov, der er lavere end den godtgørelse og ydelse, som lønmodtagere, der ikke har taget forældreorlov på nedsat tid, modtager, ikke er begrundet i objektive forhold, som ikke udgør forskelsbehandling?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	08.05.19
T-434/15	<p>Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning i en størrelsesorden, der skal fastsættes under behandlingen af nærværende sag, og som ikke udgør mindre end 571 040 504 USD med tillæg af renter. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	08.05.19

T-749/16	<p>Stemcor London og Samac Steel Supplies mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1329 af 29. juli 2016 om opkrævning af den endelige antidumpingtold på den registrerede import af visse koldvalsede flade produkter af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Den Russiske Føderation (EUT 2016, L 210, s. 27), annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19
T-553/15	<p>Export Development Bank of Iran mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådet for Den Europæiske Union har pådraget sig ansvar uden for kontrakt for Den Europæiske Union ved at have vedtaget og opretholdt en restriktiv foranstaltning over for EDDBI, som er annulleret ved Rettens dom af 6. september 2013 (sagerne T-4/11 og T-5/11). Den Europæiske Union er derfor erstatningspligtig for det tab, som sagsøgeren har lidt. Den økonomiske skade fastsættes til et beløb på 56 470 860 USD eller 50 508 718 EUR efter den nuværende kurs, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Den ikke-økonomiske skade fastsættes til et beløb på 74 132 366 USD eller 6 620 613 EUR efter den nuværende kurs, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Subsidiært anses hele eller dele af det beløb, der kræves i erstatning for ikke-økonomisk skade, for omfattet af den økonomiske skade og bogføres i denne egenskab. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19
C-55/18	<p>CCOO</p> <p>Sagen vedrører: »1) Skal Kongeriget Spanien anses for med artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, som de fortolkes i retspraksis, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af de begrænsninger af arbejdsdagens varighed og den ugentlige daglige hviletid, der er fastsat i artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, og som ikke opfylder betingelsen for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>2) Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>3) Må det endegyldige pålæg, der er rettet til medlemsstaterne, og som er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.19

	<p>november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, om generelt at begrænse alle arbejdstageres arbejdsdage anses for at være opfyldt for almindelige arbejdstagere med den nationale lovgivning, der er indeholdt i artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p>			
C-260/18	<p>Dziubak</p> <p>Sagen vedrører: a. Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at udeladelser i en aftale – når det konstateres, at visse kontraktvilkår, som regulerer parternes opfyldelse af deres forpligtelser (disses størrelse), er urimelige, og hele kontrakten som følge heraf til ulempe for forbrugeren er ugyldig – ikke kan udfyldes ved anvendelse af deklaratoriske bestemmelser, som erstatter de urimelige vilkår direkte, men ved anvendelse af bestemmelser i national ret, som også bestemmer de virkninger, der udtrykkes i en retshandel, ud fra principperne om rimelighed (i samfundslivet) eller sædvane? b. Skal følgerne af hele kontraktens ugyldighed for forbrugeren i givet fald bedømmes ud fra de omstændigheder, der forelå ved kontraktens indgåelse, eller ud fra de omstændigheder, der foreligger på det tidspunkt, hvor tvisten mellem parterne om de pågældende klausulers gyldighed opstår (hvor forbrugeren gør gældende, at disse vilkår er urimelige), og hvilken betydning skal den opfattelse, som forbrugeren har anlagt i forbindelse med en sådan tvist, tillægges? c. Kan bestemmelser, som udgør urimelige vilkår som omhandlet i direktiv 93/13/EF, opretholdes, såfremt deres opretholdelse på tidspunktet for tvistens afgørelse objektivt er til fordel for forbrugeren? d. Kan konstateringen af, at kontraktvilkår, der regulerer størrelsen samt opfyldelsen af parternes forpligtelse, er urimelige, i lyset af artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EF føre til, at retsforholdet, således som kontrakten udformer det efter bortfaldet af de urimelige vilkår, ikke længere svarer til parternes vilje med hensyn til hovedydelsen? Navnlige: Kan der trods konstateringen af, at et kontraktvilkår er urimeligt, fortsat anvendes andre bestemmelser, som ikke klassificeres som urimelige, som regulerer forbrugerenes pligt til at opfylde hovedforpligtelsen, og som i henhold til parternes aftale (der er medtaget i kontrakten) indholdsmæssigt er uløseligt forbundet med det vilkår, som forbrugeren har anfægtet?</p>	Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	14.05.19
C-341/17 P	<p>Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom afsagt af Retten den 30. marts 2017 i sag T-112/15, ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen blev frifundet i Den Helleniske Republiks søgsmål. — Den Helleniske Republiks søgsmål anlagt den 2. marts 2015 antages til realitetsbehandling. — Kommissionens afgørelse 2014/950/EU af 19. december 2014 annulleres, for så</p>	Miljø- og Fødevarer- ministeriet	Dom	15.05.19

	<p>vidt som visse udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt inden for sektoren for arealrelateret støtte, udelukkes fra EU-finansiering for ansøgningsåret 2008, svarende til:</p> <p>— a) 10 % af de samlede udgifter, der blev afholdt for støtte relateret til græsarealer.</p> <p>— b) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til tilknyttet tillægsstøtte</p> <p>— c) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt i sektoren for udvikling af landdistrikterne.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-677/17	<p>Çoban</p> <p>Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.05.19
C-706/17	<p>Achema e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal de nationale retsfor skrifter vedrørende (kompensation for) udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren og finansieringen heraf (herefter »ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren«) – som er fastlagt i den litauiske lov om elektricitet, i den litauiske lov om energi fra vedvarende energikilder, i den litauiske lov om integration af elektricitetssystemet i de europæiske elektricitetssystemer, i den litauiske lov om gennemførelse af loven om ændring og til supplerung af artikel 2, 11, 13, 14, 16, 20 og 21 i loven om energi fra vedvarende energikilder og i de retsfor skrifter, der gennemfører disse love, herunder proceduren for udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 916 af 18. juli 2012, proceduren for administration af midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 1157 af 19. september 2012 osv. – som var i kraft i 2014, eller dele deraf, betragtes som statsstøtte (en statsstøtteordning) som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, under hensyntagen til følgende spørgsmål,– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, fortolkes således, at midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren skal betragtes som statsstøtte?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at såfremt netoperatører (virksomheder) forpligtes til at købe elektricitet fra elproducenter til en fast pris (takst) og/eller bringe balance i elektriciteten, og netoperatøernes tab som følge af denne forpligtelse kompenseres ved midler, som</p>	Energistyrelsen	Dom	15.05.19

	<p>muligvis kan tilskrives statsmidler, skal dette ikke anses for at udgøre statsstøtte, som ydes til elproducenterne gennem statsmidler?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den følgende støtte under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, skal eller ikke skal betragtes som selektiv og/eller i stand til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne: støtte til en virksomhed, som gennemfører et strategisk vigtigt projekt såsom »NordBalt«, støtte til virksomheder, som har til opgave at sikre elforsyningsikkerheden i en bestemt periode, støtte til kompensation for tab, der afspejler markedsforholdene og rent faktisk bæres af relevante personer såsom udviklere af solcelleanlæg, på grund af statens afvisning af at opfylde de indgæede forpligtelser (som følge af nationale lovændringer), støtte til virksomheder (netoperatører) med det formål at kompensere for faktiske tab i forbindelse med opfyldelse af forpligtelsen til at købe elektricitet til en fast pris hos elproducenter, der udfører offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, og til at bringe balance i elektriciteten?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 106, stk. 2, TEUF, fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller dele deraf) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal anses for at opfylde kriterierne i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans and Regierungspräsidium Magdeburg (C- 280/00)?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller en del deraf) under omstændigheder som i denne sag foreliggende, fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen?</p>			
C-222/18	<p>VIPA</p> <p>Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser fortolkes således, at en national lovgivning, der sonderer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?</p>	Lægemedelstyrelsen	GA	15.05.19
C-306/18	<p>KORADO</p> <p>1. Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/23 af 5. januar 2015, hvori varerne beskrevet i kolonne 1 i tabellen i bilaget tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur, gyldig? 2. Såfremt forordningen er ugyldig, kan de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 322 19 00 i den kombinerede nomenklatur? 3. Såfremt forordningen er gyldig, skal de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur?</p>	Toldstyrelsen	Dom	15.05.19
C-378/18	<p>Westphal</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af Kommissionens forordning (EF) nr. 2419/2001 af 11. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, der indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: 1.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	15.05.19

	<p>Begynder fristen for forældelse som omhandlet i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 at løbe, når støtten udbetales, eller afhænger fristens begyndelse af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, her: denne forordnings artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum? 2. Er forældelsesreglerne i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 eller artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95? 3. Kan artikel 52a i forordning (EF) nr. 2419/2001 om anvendelse med tilbagevirkende kraft af forældelsesreglen i artikel 49, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2419/2001 også anvendes analogt på artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001? Såfremt artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 skal anvendes (det første spørgsmål), er det ikke nødvendigt at besvare de to andre spørgsmål; skal denne bestemmelse derimod ikke anvendes, er det tredje spørgsmål irrelevant, såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende.</p>			
C-689/17	<p>Conti 11. Container Schiffahrt</p> <p>Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalskrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Søfartsstyrelsen	Dom	16.05.19
C-31/18	<p>Elektrozapredelenie Yug</p> <p>Sagen vedrører: Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (herefter »direktiv 209/72«), med henblik på præcisering af begreberne »transmission« og »distribution« af elektricitet.</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges EU-Domstolen: 1) Skal bestemmelserne i artikel 2, nr. 3) og 5), i direktiv 2009/72/EF fortolkes således, at det eneste kriterium for sondringen mellem distributionsnettet og transmissionsnettet og dermed mellem aktiviteterne »distribution« og »transmission« af elektricitet er spændingsniveauet, og at medlemsstaterne trods deres handlefrihed til at henføre netbrugerne til den ene eller den anden type af net (transmissions- eller distributionsnet) ikke må indføre ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve disse aktiviteter, som et yderligere kriterium for sondringen mellem aktiviteterne transmission og distribution? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal de elektricitetskunder, som har en tilslutning til mellemspændingsnettet, altid behandles som kunder hos den distributionsnetoperatør, der har licens for det pågældende område, uafhængigt af ejerforholdet til det udstyr, som disse kunders elektriske anlæg direkte er tilsluttet, og uafhængigt af de aftaler, som kunderne har direkte med transmissionsnetoperatøren? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er nationale bestemmelser som bestemmelsen i § 1, nr. 44, sammenholdt med nr. 20 i de supplerende bestemmelser til energiloven, hvorefter »transmission af elektricitet« er transport af elektricitet via transmissionsnettet, og</p>	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	16.05.19

	<p>»elektricitetstransmissionsnettet« er helheden af elektriske ledninger og anlæg, som tjener til transmission, transformation af elektriciteten fra højspænding til mellemspænding og omfordeling af energistrømmene, forenelige med ånden i og formålet med direktiv 2009/72/EF? Er – på de samme betingelser – nationale bestemmelser som energilovens artikel 88, stk. 1: »Distribution af elektricitet og drift af elektricitetsdistributionsnettene udøves af distributionsnetoperatører, som er ejere af sådanne net i et begrænset område, og som har fået licens til at distribuere elektricitet i det pågældende område« lovligt?</p>			
C-204/18 P	<p>Pebagua mod Kommissionen (appel) Påstande: — Rettens kendelse, der er genstand for denne appel, ophæves fuldt ud. — Domstolen træffer endelig afgørelse i tvisten, idet der gives medhold i den af sagsøgeren i første instans nedlagte påstand, hvorved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1141 af 13. juli 2016 annulleres, eller subsidiært, annulleres optagelsen af arten <i>Procambarus clarkii</i> på EU-listen, som blev vedtaget ved den nævnte forordning. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.05.19
C-484/18	<p>SPEDIDAM »Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 2, litra a), og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der ved en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 49 II i loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (lov nr. 86-1067 af 30.9.1986 om kommunikationsfrihed), som ændret ved artikel 44 i lov nr. 2006-961 af 1. august 2006, til fordel for Institut national de l'audiovisuel (det nationale institut på det audiovisuelle område), der har ret til at udnytte de nationale programselskabers rettigheder i forhold til de audiovisuelle arkiver, indføres en undtagelsesordning, hvorefter betingelserne for at udnytte de udøvende kunstneres fremførelser og de vederlag, som denne udnyttelse giver anledning til, fastsættes i aftaler, der indgås mellem på den ene side de udøvende kunstnere selv eller de lønmodtagerorganisationer, der repræsenterer de udøvende kunstnere, og på den anden side dette institut, idet disse aftaler bl.a. skal indeholde bestemmelser om vederlagsatserne og vilkårene for udbetaling af disse vederlag?«</p>	Kulturministeriet	GA	16.05.19
T-733/17	<p>GMPO mod Kommissionen Påstande: — Artikel 5 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 5. september 2017 om tilladelse til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 726/2004 af »Cuprior trientin«, et lægemiddel til human brug, annulleres. — Det pålægges Europa-Kommissionen at sørge for, at Cuprior bliver klassificeret som et lægemiddel til sjælden sygdom, og at fællesskabsregisteret for lægemidler til sjældne sygdomme ajourføres i overensstemmelse hermed. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	16.05.19